

AQUEST NEN NO ET VIURÀ.

— **Ho recordo com si fos ahir.**

Pocs minuts després d’haver parit la criatura més bonica del món, la llevadora va baixar el cap i em va murmurar: **“Aquest nen no et viurà”**.

La Matilde caminava pensativa, trepitjant amb suavitat els paratges escandalosament bonics de Sant Feliu de Pallerols, a prop de les Roques Encantades: tan enormes, enigmàtiques i, **ahora**, milionàries de tants anys a l’esquena. Milionàries de petites partícules que, quan les toques, apareixen en un món de carícies rodejada de la molsa que cobreix tota la pedra. I és veritat: allà els anys, els dies o les hores passen a poc a poc, amb una calma que et seda la sang.

El vaig tenir a casa, com era habitual en aquell temps, ara fa setanta anys. No hi havia energia possible que m’aixequés de les tenebres del pou negre que s’obria davant meu. **Aquelles quatre paraules van ser punyals enverinats que em van ferir de mort.** No era capaç de moure’m ni un mil·límetre mentre **respirava tota la dolçor d’aquell cosset tan petit i fràgil** que gronxava entre els meus braços.

Hagués volgut aturar el temps; aquell maleït temps que em conduiria per un camí de dolor. Voldria retornar a l’instant previ a aquelles paraules viperines per no moure-m’hi mai més. El seu cor malalt bategava irregularment, barrejant la sang sense oxigen. **El “mal blau”,** en deien; i **blava era la seva pell quan patia aquells atacs** tan horribles que fins i tot la meva ombra el molestava. Jo me n’apartava tant com podia fins que, amb un fil de veu, em deia:

— **Ja ha passat, mama, ja ha passat.**

L’estança, a les fosques perquè **la llum el turmentava**, es transformava en una suau peça de seda que ens connectava en el patiment i en un sentiment estrany de benestar, aquell que sempre segueix al dolor.

I, quan la crisi s'apaivagava, el meu petit em regalava una tendra abraçada de descans momentani i una mirada innocent d'infant desconcertat, **incapaç d'entendre per què havia de patir tant.**

Assegut a la meva falda davant el portal de casa, observava com jugaven els altres nens i, amb un somriure als llavis, confiàvem que mai més no tornaríem a patir.

— Encara ha de néixer el metge que curarà el mal blau; malauradament, **el teu fill no hi arribarà a temps** —va dir el metge amb la fredor de qui sap el que es diu. Em va ensenyar uns llibres amb fotografies i vaig tornar a emmudir.

Sempre hi haurà persones que, **com les formigues**, s'arromanguen la camisa i comencen a reconstruir el que s'ha malmès; persones que aprenen a respirar com els dofins quan surten de l'aigua. I és que la maduresa de la **gent amb molts anys a l'esquena, visualitzen situacions futures des del present més momentani.**

Anys enrere no hi havia esperança. Es tracta d'una cardiopatia congènita que destrueix les vàlvules del cor. Davant estímuls com el plor o el dolor, la manca d'oxigen provoca agitació, pèrdua de força i, finalment, la mort. En paraules senzilles: la sang neta i la bruta es barregen al cor i el color de la pell es torna blau per l'asfíxia.

Són moments per deixar la ment en llibertat i fer-te preguntes; preguntes que no sempre tenen resposta, però que sempre aclareixen les coses. Sentiments contradictoris d'una ment exhausta de tant vetllar per la fràgil criatura que se t'escapa de les mans. Busques consol imaginant un món sense dolor, fins que **la mort acaba sent el teu desig més soterrat.**

Tenia tres anys quan va tancar els ulls per última vegada. El seu cosset ja no podia més quan el vàrem portar a l'hospital. Jo tampoc em trobava bé; estava embarassada de set mesos i no semblava que pogués resistir gaire més a dins meu.

Un dilluns **es va apagar el meu petitó i el dimecres va néixer el setmesó,** sense esma per quedar-se entre nosaltres i se'n va anar sense plorar. Els

vam unir en una petita capseta blanca, ben aixoplugats, fins que **van** alçar el vol cap a una altra dimensió:

Petits meus
us heu alliberat de la foscor i el dolor,
aviat podrem sentir el vostre vol,
un vol suau de plomes de coixí
un vol lleuger
que voreja rius i muntanyes
amb tota la frescor
del vent tocant el vostre esperit
gaudiu, nens, de la vostra llibertat
i del vostre cel en la immensitat...
compto les hores que em manquen
per tornar al vostre costat.

Terrassa, 30 de març del 2026

L'Alzina